

בתקופה מסוימת בה התגורר בשכונת רחביה שבירושלים, היה מרן נוהג להתפלל בביתו במגן. מספר בחורים הביעו את רצונם להשתתף במגן זה, ונהגו של מרן היה מסייע אותם מדי ערב אל ביתו של מרן, להתפלל עמו.

פעם ספר הנהג על התרחשות מעניינת, לה היה עד בביתו של מרן.

היה זה בשעת ערב מאחרת, כאשר הרבנית פנתה אל מרן ושאלה: "מדוע לא אכלת את ארוחת הערב שהכנתי עבורך?"

"ודאי שאכלתי", השיב מרן. אבל הרבנית התעקשה. "לא! לא אכלת את הארוחה. היא נותרה על השיש שבמטבח בשלמותה".

הַרְבֵּית יָדְעָה כִּי מֶרֶן שָׁקוּעַ עַד מַעַל לְרֹאשׁוֹ בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, וְכִי שׁוּם דְּבָר אַחֵר אֵינוֹ מַעֲנִין אוֹתוֹ, וְלֹכֵן דָּאָגָה לַעֲקֹב אַחֲרָיו, אִם הוּא מְקַפֵּיד לֶאֱכֹל אֶת אַרוּחוֹתָיו בְּמוֹעֶדֶן.

"אֲכַלְתִּי אֶת הָאֲרוּחָה", אָמַר מֶרֶן, וְקָם מִמְּקוֹמוֹ לְהִרְאוֹת לַרְבֵּית כִּי הַצִּלְחַת שֶׁעַל הַשִּׁישׁ בְּמִטְבַּח רִיקָה.

"הִנֵּה הַצִּלְחַת", הִצְבִּיעָה הַרְבֵּית עַל צִלְחַת מְלֶאָה בְּאֶכְל, מְכֻסָּה בְּמַפִּית, שֶׁעֲמָדָה בְּקִצָּה הַשִּׁישׁ. דָּאָגָה נִכְרָה עַל פְּנֵיהָ. "כִּיצַד תּוּכַל לְלַמֵּד תּוֹרָה בְּמִנוּחַת הַדַּעַת, אִם אֵינְךָ מְקַפֵּיד עַל אַרוּחוֹתֶיךָ?" שָׁאַלָה.

אָבֵל מֶרֶן לֹא חָזַר בּוֹ מִדְּבָרָיו. הוּא הִצְבִּיעַ עַל צִלְחַת רִיקָה אַחֲרֵת שֶׁעֲמָדָה עַל הַשִּׁישׁ, וְאָמַר: "הִנֵּה, מִן הַצִּלְחַת הַזֹּאת אֲכַלְתִּי אֶת אַרוּחָתִי".

הַרְבֵּית הִתְבוּנָה בַּצִּלְחַת עָלֶיהָ הִצְבִּיעַ מֶרֶן, וְאָמְרָה בְּתִדְהֻמָּה: "וְכִי מִן הַצִּלְחַת הַזֹּאת אֲכַלְתִּי? וְהֲלֹא אֵין זֶה הָאֲרוּחָה אוֹתָהּ הַכֹּנֶתִי עֲבוּרָךְ! בַּצִּלְחַת זֶה הָיוּ שְׁאֲרֵי מְאֲרוּחַת הָעָרֶב שֶׁל הַיְּלָדִים. הָיוּ בָּהּ מַעֲט יִרְקוֹת וְקֻצֵּת לֶחֶם, וְבָרֹר שֶׁאֵין זֶה אַרוּחָה רְאוּיָה לְשִׁמָּה..."

וְאֵז הִבִּינָה. בַּעֲלָהּ, מֶרֶן, שָׁקוּעַ כָּל כָּךְ בְּלִמּוּדוֹ, עַד שֶׁאֵין הוּא מִבְּחִין כָּלֵל בֵּין הַצִּלְחוֹת שֶׁעַל הַשִּׁישׁ. הוּא נִגָּשׁ לֶאֱכֹל כְּשֶׁרֹאשׁוֹ מִנָּח אֶךְ וְרַק בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, וְהוּא אוֹכֵל אֶךְ וְרַק כְּדֵי לְקַיֵּם אֶת גּוּפוֹ, שְׂיֻכַּל לְהִמָּשִׁיךְ וְלִלְמַד.

וְכֹאשֶׁר הוּא מִבְּחִין בַּצִּלְחַת הָאֶכָל שֶׁלְפָנָיו, הוּא אוֹכֵל כְּבִדְרָךְ אֲגָב, לְהַשְׁבִּיעַ אֶת רַעְבוֹנוֹ, וְשֵׁב מִיַּד לְתִלְמוּדוֹ... הַצִּלְחַת הַמְּלֶאָה, הַמְּכֻסָּה בְּמַפִּית וּמִנֻּחַת בְּסֻמוֹךְ, כָּלֵל לֹא תִפְסָה אֶת תְּשׁוּמַת לְבוֹ.